

ŘBITOV ZVIŘÁTEK

Synopse

Horor **Řbitov zviřátek** je natočen podle hororové novely Stephena Kinga. Film sleduje osud doktora Louise Creeda (Jason Clarke), který se přestěhoval se svou ženou Rachel (Amy Seimetz) a dvěma malými dětmi z Bostonu do venkovského Maine, a který nachází hluboko v lese poblíž jejich nového domu skryté záhadné pohřebiště. Poté, co rodinu zasáhne tragédie, se Louis obrací na svého neobyčejného souseda, Juda Crandalla (John Lithgow), čímž odstartovává nebezpečnou řadu příhod, které odhalují nevyzpytatelné zlo s hororovými následky.

Řbitov zviřátek režíroval Kevin Kölsch a Dennis Widmyer (*Cena za slávu*); scénář Jeff Buhler (*Potomek*) a příběhem od Matta Greenberga. Film je natočen na motivy románu Stephena Kinga (To, Osvícení). V hlavních rolích Jason Clarke (*První člověk*, *Chappaquiddick*), Amy Seimetz (*Já, spoléčnice*, *A Horrible Way to Die*), Jeté Laurence (*Takoví normální Američané*, *Sněhulák*), Hugo Lavoie, Lucas Lavoie a John Lithgow (*Takoví normální mimozemšťané*, *The Crown*).

Produkce Lorenzo di Bonaventura (*Transformers*, *MEG: Monstrum z hlubin*), Mark Vahradian (*Transformers*, *Deepwater Horizon: Moře v plamenech*) a Steven Schneider. Kamera Laurie Rose (*Overlord*, *Peaky Blinders - Gangy z Birminghamu*). Výroba je Todd Cherniawsky (*Star Trek: Discovery*, *Star Wars: Poslední z Jediů*). Střih Sarah Broshar (*Akta Pentagon: Skrytá válka*, *Ready Player One*). Kostýmy Simonetta Mariano (*Jádro*, *Labyrint: Útěk*). Hudba Christopher Young (*Sinister*, *Hellraiser*). Výkonný producent Mark Moran (*IO*, *Nappily Ever After*).

O PRODUKCI

Román Stephena Kinga z roku 1983 Řbitov zvířátek, který nadchl generace zanícených čtenářů, je názorným příkladem spisovatelova daru spojit každodennost s nevšedností k vytvoření nadpřirozených thrillerů, které zkoumají naše nejtemnější nutkání.

Sága Creedovy rodiny je temné a děsivé podobenství o lásce a ztrátě z pera jednoho z nejpoblárnějších spisovatelů fikce v historii. Neutuchající popularita a nadčasové téma této knihy si žádaly nové zpracování. Podle filmových producentů bylo hlavní výzvou natočit film dostatečně věrný původnímu textu, aby uspokojil nostalgického fanouška, ale zároveň natolik nový, aby byl sám za sebe originálním thrillerem.

„Na Stephenu Kingovi jsem vyrostl,” říká producent Mark Vahradian. „Řbitov zvířátek byl jedním z mých oblíbených. Bylo to pro mě osobní, protože ve mně zanechalo nesmazatelný pocit. Je to o opravdovém lidském dramatu a rodinné tragédii - což je něco, čemu každý rozumí.”

Pro producenta Lorenza di Bonaventura to bylo již podruhé, kdy převáděl práci Stephena Kinga z papíru na plátno. Poprvé produkoval psychologický thriller *1408*. „Jsem velkým fanouškem psychologických thrillerů a Řbitov zvířátek je emocionální příběh, který zkoumá hlubší témata toho, jak zpracováváme smrt a zármutek.”

Podle di Bonaventury bylo hledání režiséra, a v tomto případě vlastně režisérů, kteří by zvládli moderně ztvárnit Kingův román, velmi rozsáhlé a zahrnovalo množství režiséřských legend. „Potkali jsme se se spoustou lidí, a někteří z nich byli velmi známí,” vzpomíná di Bonaventura. „Podívali jsme se na hodně filmů. Ale film *Cena za slávu* od Kevina Kölsche a Dennise Widmyera vyčníval z davu. Ten film je neskutečně surrealistický. Je zvrácený a velmi osobitý. Věděli jsme, že musíme pracovat s nimi.“

Thriller *Cena za slávu* od Kölsche a Widmyera z roku 2014 měl premiéru na filmovém festivalu SXSW a získal světová ocenění za své perverzní pojetí hollywoodské slávy. Pro tyhle nadšence nesmrtelných hororů s vášní pro Kingovu

tvorbu byla představa práce na jednom z mistrových klasických příběhů splněným snem. „Když jsme slyšeli, že se snaží vytvořit nové zpracování *Řbitova zvířátek*, rozhodně jsme toho chtěli být součástí,“ říká Widmyer. „Byl to namáhavý proces. Několikrát jsme producenty museli o něčem přesvědčovat, ale souhlasili s naší vizí, hlavně proto, že jsme se nechali vést novelou samotnou.“

Tvůrce, kteří se na filmu podíleli, nejvíce zaujala skutečnost, že z příběhu nikdy nemizí lidské vlastnosti postav, a to ani ve chvíli, kdy na řadu přichází nadpřirozené prvky. „Toto je na Kingově práci neměnné,“ podotýká Widmyer. „Rozhodně je to děsivé, ale i když z toho odstraníte horor, funguje to jako solidní drama, a to je přesně to, co hledáme. Ze všech knih Stephena Kinga je tahle tou, která se potýká s tou nejlidštější emoci: zármutkem.“

Widmyer si pamatuje, jak knihu četl jako teenager, a jak z ní byl vyděšený. „Potýká se s velmi lidským prvkem. Je o ochotě člověka dělat nemyslitelné věci, aby zachránil svou rodinu. Je to poměrně nebezpečná kniha a rozhodně ve mně na dlouhou dobu zůstala.“

Tento film je spíše novou režisérskou interpretací Kingovy novely než předělávkou předchozího filmu, říká Kölsch. „Můžeme to vidět jako zcela novou adaptaci. Jsem velkým fanouškem původního filmu, ale ten je tady sám za sebe,“ říká. „My jsme chtěli vyprávět naši verzi, která zahrnuje věci, které byly v knize, ale nebyly ve filmu. Pro skalní fanoušky tam budou nějaká překvapení, něco, co lidé nebudou očekávat, ale zůstali jsme věrni podstatě knihy.“

Zvrácený pocit hrůzy se v hororu *Řbitov zvířátek* stává klíčovým ještě dříve, než dojde na to nejstrašidelnější. „Postupně si uvědomujete, co by se mohlo stát,“ říká Widmyer. „Miluju horory, které posunou domácí záležitosti na úplně jinou úroveň, a v tom King exceluje. Například v *Osvícení*, jde vlastně o rodinu, která se kvůli alkoholismu a zneužívání rozpadá. Hororové filmy, které se potýkají s opravdovými lidskými problémy, jsou vždy ty nejzajímavější.“

Odhalování příběhu

Návrat ***Řbitovu zvířátek*** na filmová plátna si vyžádal téměř 10 let práce. O zpracování scénáře požádali tvůrci Jeffa Buhlera, který pracoval na nových zpracováních klasických thrillerů *Nenávist* a *Jakubův žebřík*. Buhler, kterému rodiče dávali Kingovy romány každoročně k Vánocům, byl již jeho zapáleným fanouškem.

„Jakmile se mi to dostalo na stůl, nemohl jsem toho už nechat,“ říká Buhler. „Bylo to podstatnou součástí mého dětství, ale teprve až jsem dospěl, na mě dopadla síla té knihy. Je to stále děsivější, protože tenhle horor není založen pouze na nadpřirozených událostech. Příšerou tohoto filmu je ztráta, a to, co dokáže lidem způsobit. Stephen King vytváří postavy, které jsou neskutečně reálné, mohli by to být vaši sousedi. A poté je nechá vydat se na cestu, kde začnou dělat neskutečná rozhodnutí. Křičíte: ‚Prosím, nedělej to!‘, ale víte, že to udělá. To z toho dělá tu zábavu.“

Vytvoření filmu, který si ponechá atributy původního filmu, které z něj udělaly kult a jeden z Kingových nejuspěšnějších filmů, vyžadovalo šikovnou ruku. „Diváci hororových filmů, a vlastně diváci obecně, jsou dnes daleko sofistikovanější,“ říká Buhler. „Chtějí, aby se postava vyvíjela a aby se s ní emocionálně spojili. Původní film úžasně zapadnul do své doby, ale my jsme chtěli, aby filmařský styl i postavy byly zcela moderní.“

Režiséři měli vlastní nápady, jak toho dosáhnout, soudí di Bonaventura. „Součástí rozhodovacího procesu bylo poslechnout si jejich reakce na scénář, který jsme měli,“ říká. „Dali nám velmi podstatný vhled. Byl jsem ohromen jejich odvahou a originalitou.“

„Dennis a Kevin mají velmi jasnou představu o tom, co lidé na Kingově práci milují,“ souhlasí Vahradian. „Znají tu knihu skrz naskrz, včetně toho, co je pro fanoušky nejpodstatnější, a jak do scénáře dostat to, co tam chybí.“

Pro Kölsche a Widmyera bylo klíčové najít harmonii mezi reálným a nadpřirozeným světem. Je tu jedna podstatná změna, která skalní fanoušky asi

překvapí. V originálu zemře Gage, dvouletý syn Creedsových, během dopravní nehody. V tomto filmu umírá jejich osmiletá dcera Ellie, a poté vstává z mrtvých. Vytvořit natolik dramatickou změnu v tolik milovaném příběhu bylo pro filmové tvůrce hrozně stresující, ale dovolilo jim to některé vztahy daleko lépe prozkoumat.

Louis a Rachel mají k jejich staršímu dítěti oba velmi odlišný vztah, což – podle režisérů - pomáhá i divákům se do příběhu vcítit. Dalo jim to také svobodu ve ztvárnění nemrtvého dítěte za použití menšího množství speciálních efektů, neboť osmiletá dcera se svým otcem hraje složité psychologické hry a ztvárňuje fyzičnost, které by s batoletem nešlo dosáhnout.

„Pro diváky, kteří znají film nebo knihu, by to měl být trochu šok,“ říká di Bonaventura. „Ale zároveň nám to umožnilo se ponořit hlouběji do myšlenky zla a řešit existenciální myšlenky, které s dítětem, které ještě ani nemluví, řešit nemůžete.“

Rodinné trauma

Každá ze čtyř hlavních postav filmu ***Řbitov zvířátek*** dává herci možnost hrát záživnou roli a mít vlastní emocionální vývoj, říká Widmyer, a to se při castingu také bralo v potaz. „Ta kniha je opravdu bohatá,“ dodává. „Každá postava má velmi silný základ a své tajemství. Louis Creed je protagonistou, ale všechny další postavy mají své vlastní dějové linky.“

„Louis Creed je lékař, který se vzdává vlastní praxe v Bostonu, aby mohl učit v univerzitním lékařském centru ve venkovském Maine. Doufá, že stěhování rodině poskytne méně stresující život a umožní jim trávit více času společně. Jason Clarke, který hraje Louise, Kingovu knihu již dříve četl, ale od té doby, co je otcem, pro něj dostala zcela nový význam. „Najednou to bylo znepokojivé takovým způsobem, který mě hluboce děsil,“ říká Clarke. „Uměl jsem si v té situaci představit sám sebe. Co byste jako rodič udělal? V některých částech je to srdcervoucně krásné, ale musel jsem si od toho na chvíli odpočinout, a až pak jsem se k tomu zase mohl vrátit.“

Každá postava ve filmu prochází radikální transformací, podotýká. „Celá rodina se vlastně vydává na typickou hrdinskou cestu, ale každý po svém. Hodně

jsme mluvili o tom, aby to bylo uvěřitelné. Koneckonců, ta kniha funguje, protože ty emoce jsou reálné. Rozhodně to člověka vystraší a vyděsí, ale také ho to zasáhne a znepokojí.“

Tento australský herec, který nedávno zazářil jako Ted Kennedy ve filmu *Chappaquiddick*, má podle Vahradiana schopnost přetvořit emocionální podtóny své postavy. „Pochopil ten strašný zármutek otce, který ztratil dítě, a zároveň si zachoval optimismus, aby se jí pokusil přivést zpět.“

Podle Clarkea je **Řbitov zvířátek** jedním z nejvíce znepokojujících filmů, na kterém kdy pracoval. „Jde to ještě hlouběji, než o čem normálně horory jsou,“ podotýká. „Je tam skvělá část, kdy Louis prošel bažinou a spatřil Wendiga. Sám sobě si řekne něco jako, ‚zamysli se nad tím‘. Ale stejně to udělá.“

Obsazení správné herečky do role Rachel Creedové bylo pro úspěch filmu stejně klíčové, říká Vahradian. Teď, když viděl výkon Amy Seimetzové, si v této roli neumí představit nikoho jiného. „Amy se ukázala být tím nejúžasnějším objevem tohoto filmu,“ říká producent. „I přesto, že má za sebou hodně hraní, jsem ji znal primárně jako spisovatelku a jako režisérku. Je neskutečně fotogenická, má úžasný smysl pro jemnost, ale zároveň je schopná zvládnout i ten nejtemnější obsah.“

Rachel je stále traumatizovaná příšernou a zdoluhavou smrtí její starší sestry Zeldy. „Když byla Rachel malá, její sestra zemřela na chronické onemocnění a Rachel se za to vždy cítila zodpovědná,“ vysvětluje Vahradian. „Je potřeba opravdu speciální herečky k tomu, aby zahrála někoho tak zlomeného a zároveň natolik sympatického, abyste s ní soucítili.“

Když Creedsovi do Maine dorazí, život tam je úplně normální a uspokojující jako kousek jablečného koláče. Ale Rachel je pohlcena vzpomínkami a není schopná nechat všechno za sebou. „Zelda pomalu umírala ve svém pokoji v domě, kde vyrůstaly,“ vysvětluje Widmyer. „Jak děsivé a tragické to bylo, vidíme z perspektivy její mladší sestry.“

Seimetz, jejíž předešlé herecké zkušenosti zahrnují oceňované seriály jako *Zločin*, *Stranger Things* nebo *Já, společnice* (jehož je také výkonnou producentkou, scenáristkou a režisérkou), vzpomíná, že Kingovy knihy začala číst v možná až příliš nízkém věku osmi let. „Myslím, že moji rodiče byli šťastní, že jsem prostě něco četla!“ směje se. „Řbitov zvířátek byl pro mě tím nejvíce znepokojujícím. Nebylo to o upírech nebo posedlých autech, ale o ztrátě dítěte a o tom, jak se rodina potýká s většími existenciálními starostmi. Bylo to velmi traumatizující.“

Seimetz říká, že její podoba Rachel vychází jak z původní knihy, tak ze scénáře. „King vždy zůstával na své postavy napojený, nepopisoval jenom chaos, který vytvářel,“ říká. „Je to o rodině, která prochází traumatickým zážitkem, který je rozděluje. Mým velkým cílem bylo neodcizit se tomu původnímu štěstí, které rodina zažívala. Rachel začíná znovu prožívat smrt své sestry, ale pokud už na začátku je pouhou skořápkou sebe sama, tak nic není ztraceno.“

Podle herečky je tu ale další část Kingovy novely, který dělá film tak přitažlivým, a to je popření. „To je vlastně ta nejpozoruhodnější věc, popření smrti. Všichni zemřeme. Každou vteřinu je tu možnost, že bychom mohli zemřít. Tato myšlenka visí v příběhu celou dobu a dělá z toho něco daleko rozsáhlejšího a emocionálnějšího než jiný klasický hororový film.“

Jeté Laurence, která hraje postavu Ellie Creedové, oslavila při natáčení **Řbitovu zvířátek** jedenácté narozeniny. Když o ní ale slyšíte mluvit její kolegy, je snadné si myslet, že mluví o někom dospělém. „Jeté je v roli Ellie klíčovou postavou filmu,“ říká Vahradian. „Je to neobyčejná herečka. Má velmi expresivní oči. Její hlas je pronikavý a sladký, díky čemuž ji chcete ochraňovat. To dělá osud její postavy ještě více šokující.“

Ellie je ze stěhování do Maine úzko a nechce všechno, co je jí známé, nechat za sebou. Když jejího milovaného kocoura Churcha přejede nákladník, otec ji chce od přízraku smrti ještě na nějakou dobu ochránit. Jeho rozhodnutí je prvním krokem na cestě k neštěstí Creedových.

„Bylo super být součástí filmu, díky kterému se zamyslíte, jestli byste někoho mrtvého oživilí,“ říká Laurence. „Na začátku je Ellie milá a starostlivá holčička, která miluje svého kocoura a svou rodinu, ale poté se z ní stává našťvaný a nelítostný duch. Mrtvá Ellie je tak pomstychtivá, že když se vrátí, nezáleží jí na tom, jestli někomu ublíží. Byla zábava hrát obě tyto polohy.“

Laurence, která již nashromáždila úctyhodný počet rolí v „Takoví normální Američané“, „Sneaky Pete“ a „Jessica Jones“, si hraní její zatím nejvýznamnější role užila. „Můj táta je spisovatel a všichni z nás máme hodně velkou představivost,“ říká. „Takže i když jsou v tomhle filmu nějaké děsivé a znepokojivé části, věděla jsem, že je to vlastně jenom fantazie.“

Clarke byl ohromen talentem a profesionalitou této mladé herečky. „Má úžasnou schopnost naslouchat,“ říká. „Je výjimečné být schopen sedět a pozorovat, co se děje, a kam to povede. Ona to umí.“

Seimetz chválí hlavně její dovednosti, které vyžaduje hraní dvojrole. „Bylo úžasné ji vidět se kompletně proměnit, když hrála živou Ellie a nemrtvou Ellie,“ vzpomíná herečka. „Její schopnost od sebe ty dvě postavy oddělit je úchvatná.“

Soused, který má tajemství

Jud Crandall, nejbližší soused Creedsových v Maine, je tou osobou, která tragické události filmu drží v pohybu. Je celoživotním občanem města, a historii a tradice jeho komunity zná velmi dobře, možná až moc dobře. Je rodině velmi nablízku a vybuduje si s nimi blízký vztah, obzvláště s Ellie. Herec John Lithgow, několikanásobný držitel cen Tony, Emmy, Zlatého glóbu a dvakrát navržený na cenu Oscar, byl pro filmové tvůrce vysněným Judem.

„Nemůžeme se dočkat, až každý uvidí výkon, který John podal,“ říká di Bonaventura, „Upřímně, všichni herci jsou jedineční a jejich nezapomenutelný výkon zachycuje emocionální aspekty celého příběhu.“ Lithgow nikdy před natáčením knihu nečetl, ani neviděl původní film. Byl to Buhlerův scénář a přístup režisérů k samotnému filmu, který ho přinutil roli přijmout. „Děsilo mě to a znechutilo mě to,“

říká herec. „Měl jsem na filmaře nějaké otázky, ale oni je hned všechny vyřešili, a nemohli se dočkat, až si přečtu nový návrh. To mě zaprodalo.“

Lithgowovi se moc líbil fakt, že sám Jud střeží hluboké a temné tajemství. „Je velmi záhadnou postavou. Mohl by být děsivý, nebo laskavý. Prostě nevíte. V knize je to prostě starý podivín. Dali jsme Judovi jeho vlastní příběh hrozné ztráty, která ho pronásleduje. Myslím, že kdyby si tím Jud neprošel, byl by velmi společenský, dobře naladěný, aktivní a milý muž. Je schopný obrovské lásky a humoru, ale ty věci z něj zkrátka vysály život.“

Jud má své vlastní zkušenosti s tím záhadným tvorem v lese. Říká se, že jde o Wendiga, starověkého ducha popsaného v legendách místního kmene, který číhá v bažinách za domem Creedsových. „Dokáže věcem navrátit život – ale má to svou cenu,“ vysvětluje Lithgow. Když Creedsovi přijdou o jejich kocoura, Jud rozmýšlí, zda by jim o tomto tajemství měl říct. Ale má je natolik rád, že udělá hroznou chybu.“

Přátelství Juda a Ellie má pro film přední význam, a sám Lithgow nemá na Laurence nic než chválu. „Ona je náš talisman,“ říká. „Je kouzelná, umí se dokonale ovládat. Se všemi vychází a během natáčení byla úplně v klidu. Její postava je výzvou, která by zastrašila mnohé dospělé herce. Ale Jeté nezastraší nic.“

Řbitov zvířátek vezme diváky na šokující jízdu, říká herec. „Začíná to jednoduše, až bukolicky, jako kdyby se nic zvláštního nemělo stát. Najednou začínají do příběhu pronikat různé věci. Začínáte si všimnout úzkostí, které postavy mají,“ vysvětluje. „Pohltní vás to. Jedním z důvodů, proč je Stephen King tak pyšný na tuto knihu, je to, že má pocit, že dosáhl toho, na co nejvíce aspiruje – vytvořit příběh, který je opravdový, a který ve vás probudí hluboké a ryzí emoce – a poté vás s nimi mučí.“

Lithgow stále přemýšlí, co by dělal na Lousiho místě. „To je to, co je na tom příběhu tak ojedinělého,“ říká. „V našem životě jsou lidi, které tolik milujeme, že si myslíme, že to bez nich prostě nezvládneme. Co byste dělali, kdybyste měli možnost je přivést zpět, kdybyste o ně přišli?“

Kocour se vrací zpět

Posel definitivního osudu Creedsových, Eliin kocour Church (zkratka pro Winstona Churchilla), je na začátku příběhu hravý, přítulný a roztomilý. Když ho pohřebiště znovu vzkřísí, je násilnický a prohnáný a smrdí po rozkládajícím se mase.

Když se začal hledat ideální kocour pro roli Churcha, režiséri se rozhodli hledat kočku, která by připomínala dlouhosrstého mourka, který je popsán v Kingově knize. Najít ta správná zvířata pro kočičí trenérku Melissu Millett dostal za úkol zvířecí koordinátor Kirk Jarrett.

Hlavním filmovým kočičím hercem je Tonic, mainská mývalí kočka, velmi příznačná pro tuto lokalitu. Jde o největší domestikované plemeno, které je inteligentní a velmi společenskou rasou s unikátním luxusním kožichem. „Tonic byl nejaktivnější chlapík,“ říká Millett. „Je akční, roztomilý a velmi chytrý. On hraje toho kocoura, než ho zakopou. Učil se docela dobře.“

Churcha hrály dvě zachráněné kočky, Tonic a Leo. „Nejde o profesionální filmové kočky,“ vysvětluje Jarrett. „Po natáčení jsme si je já a Melissa adoptovali. Na opuštěných kočkách, které najdou nový život a nový domov tak, že hrají mrtvé kočky, je něco útěšného.“

Millett používá pouze techniky pozitivního posilování. „Pouze šťastná kočka je pracovitá kočka,“ říká. „Je potřeba si u nich vybudovat solidní důvěru, abychom je mohli vzít do prostředí, které je zpočátku může zastrašovat. Abychom zmírnili jejich stres, používáme jídlo, hry a hračky, aby si kočky práci užily. Jedna z koček nikdy nepřestávala příst! Říkali jsme jí, tohle je film Stephena Kinga, nemůžeš si to tolik užívat!“

Záhadné Maine

Hlavní výzvou pro výtvarníka Todda Cherniawskyho bylo replikovat lokalitu pro Řbitov zvířátek, tedy malé městečko Ludlow v Maine. Po prozkoumání různých možných lokalit ve Spojených státech i v zahraničí nakonec filmoví tvůrci vybrali oblast kolem Quebecu, která má stejnou vegetaci a architekturu jako Nová Anglie. „Kevin a Dennis měli velká očekávání,“ říká. „Vyčerpali jsme všechny naše možnosti a nakonec jsme přišli se spoustou chytrých nápadů. Většinu z nich jsme dělali před kamerou, abychom se vyhnuli potřebě digitálních efektů.“

Clinton Stables, ležící asi hodinu od Montrealu v Hudsonu v Quebecu, posloužil jako perfektní lokalita pro dům Creedsových. Je situovaný na velké rozloze a celá usedlost poskytla i místo na strašidelný zvířecí hřbitov, který byl jen kousek po cestě od domu, který byl použit jako domov Juda.

„Judův dům byl perfektní úkryt,“ říká Cherniawsky. „Byl zrovna před renovací. Skoro 50 % celého filmu se natočilo v jedné opravdové lokaci, což bylo skvělé.“

Horní poschodí domu Creedsových režisérů vyhodnotili jako moc kompaktní na natáčení těch nejdramatičtějších filmových scén, takže kulisy byly vytvořeny na pódiu, aby to naplnilo jejich představu. „Samotné kulisy se skvěle hodí k povaze domu. Dalo nám to flexibilitu natočit divočejší scény, které tým chtěl do filmu dostat,“ říká Cherniawsky.

Další kulisy byly vybudovány pro některé z lesních lokalit. „Měli jsme na výběr z různých zkamenělých lesů, bažin a výhledů na hory. Byly tam kamenné schody, které vedly ke hřbitovu a nakonec i hřbitov samotný,“ říká výtvarník.

Většina venkovních scén zahrnujících zvířecí hřbitov nebo křoví, které chrání Wendiga, byly vystaveny přímo na místě. „To křoví byla opravdu designérská výzva, protože to zkrátka nemohla být jenom hromada klacků,“ říká Cherniawsky. „Muselo to být duté, abychom zevnitř mohli ovládat postavu. Také jsme měli strukturní požadavky, aby to nebylo pro herce a kameramany nebezpečné. Vytvořit v mrtvém lese lidské elementy nás stálo hodně potu.“

Pro scénu, kdy Jud vede Louise do bažiny, aby pohřbili Churcha, si režiséři představovali cestu do srdce temnoty, říká Widmyer. „Neustále jsme se snažili vytvořit intenzivní hrůzu na úplně běžných místech.“

Cherniawsky se pro inspiraci k vytvoření zvířecího hřbitova vrátil do svého dětství. „Vyrůstal jsem na venkově v Albertě, takže jsem se zeptal kamarádů na jejich vzpomínky ohledně místních zvířecích hřbitovů,“ říká. „Muselo to kombinovat naivní, venkovskou, uměleckou zručnost s nevinností dětí potýkajících se se smrtí a najít na tom to krásné, i to smutné.“

„Ke starověkým pohřebištím se musíte chovat citlivě,“ říká výtvarník. „Jsou tu balvany a pohřební kameny, které jsou tisíce let staré. Konceptem je to, že každá generace znovu objeví jejich sílu a snaží se ji pozitivně využít. Až poté pochopí, co je to vlastně zač, místo opustí a snaží se vytvořit systém varování.“

Strašný Wendigo je démonický duch, který je nejlépe známý z tradice Algonquin, ale příběhy o podobných stvořeních jsou známé mnoha lidem hlavně ze zasněženého severu. „Jsem opravdu rád, že Kevin a Dennis chtěli zapojit Wendiga a jeho mytologický aspekt,“ říká Cherniawsky.

„Určitě se dostáváme i do mytologie,“ říká di Bonaventura. „Každý bude mít trochu jiný názor na to, co to ve skutečnosti je, ale něco neznámého je vždycky děsivější než to, co je známé.“

Kameraman Laurie Rose nedávno natočil film studia Paramount *Overlord*, ale jeho hlavní práce se skládá hlavně z kratších britských filmů a televizních seriálů, zahrnujících „London Spy“ a „Peaky Blinders – Gangy z Birminghamu“. „To, co producenti vytvořili, chce hodně odvahy,“ říká Rose.

Rose také před projektem knihu nečetl ani neviděl film z roku 1989. „Spousta lidí to zbožňuje, ale už bylo načase, aby to někdo předělal,“ říká filmař. „Nesnažíme se to nahradit. Dostali jsme možnost udělat to nové a moderní.“

Rose říká, že usiloval hlavně o to, aby vizuální stránka byla co nejrealističtější. „Ten příběh je o normální rodině v krásném prostředí a o tom, jak se věci začínají

rozpadat a měnit. Záměrně jsme se snažili, aby to co nejdéle bylo krásné, zelené a milé, dokud to rychle nesestoupí do děsu a nezačnou se dít hrozné věci. Tempo naschvál není zběsilé, aby diváci měli možnost jejich svět nasáknout. Je to nasvícené ve stylu film-noir, což už samo o sobě příběh vypráví.“

Widmyer a Kölsch mají, co se týče hororových filmů, téměř encyklopedické vědomosti, což bylo pro filmaře zdrojem inspirace. Zároveň to ale bylo zastrašující. „Jsou tak zabráněni do hororových filmů, že umí z paměti odcitovat slova z hororových klasik,“ říká Rose. „Stavěli jsme na spoustě úžasných věcí, které tu už předtím byly, ale dělali jsme to po svém a pak jsme to postupně do příběhu přidávali.“

Živí a nemrtví

„Ve filmu jako *Řbitov zvířátek* musí být vlasy, make-up, kostýmy a speciální i vizuální efekty úzce zkoordinovány, aby vytvořily konzistentní vizuálno,“ říká make-upová umělkyně Kathy Tse, která spolupracovala s vedoucím Adrienem Morotem. Pod Morotovým vedením pracovalo celkem 15 lidí včetně sochaře, vlasového stylisty, malíře a prostetika.

Podle Tse byl Elliin vzhled po její smrti navržen tak, aby divákům připomněl nevinnost této nešťastné dívenky. „Je to o tom najít ten správný tón pleti a náladu jejího nemrtvého vzezření. Dennis a Kevin chtěli něco dramatického, aby zvýraznili tragédii, která rodinu zasáhla. Přidali jsme něco do jejích očí, abychom zdeformovali její obličej. Vytvořili jsme nějaké jednoduché žíly, které jí vylézají na hlavě po obou stranách, aby jí to dodalo bezútešný pohled.“

Protože Rachel stále pronásledují vzpomínky na nemoc její sestry, znetvořená Zelda se jí plíží do snů. „Adrien udělal několik návrhů Zeldy,“ říká Tse. „Měli jsme opravdu málo času na to, to dodělat, takže jsme Zeldu předělávali ještě na místě. Vždy se snažíme najít nejlepší kreativní řešení, které všechny uspokojí.“

Dokonce i kočky, které hrají nemrtvého Churcha, vyžadovaly značné make-upové efekty. „Největší výzvou bylo jejich zbarvení,“ říká Jerrett. „Nešlo o to nabarvit

kočku na jinou barvu. Museli jsme vytvořit její vzezření tak, aby vypadala, že právě vylezla ze země. Během scén na sobě musely mít aplikace nečistot, listů a hlíny.“

„Trvalo dva měsíce, než si kočky za pomoci pozitivní asociace zvykly na své make-upové rituály,“ říká Millett, trenérka zvířat.

Tým umělců musel také vytvořit repliky kocoura Churcha, které doplnily práci opravdových kočičích herců. „Vytvořili jsme jednu repliku, jak spí, protože je opravdu těžké donutit zvíře, aby na povel zůstalo ležet a spát,“ říká Tse. „Několikrát se nám to vážně hodilo.“

Pády, rány a umělé nohy

„Intimní rodinný příběh jako je **Řbitov zvířátek** nezahrnuje velké množství kaskadérské práce, ale přesto byla zapotřebí důkladná příprava, která zajistila, aby scény byly vzrušující, realistické a bezpečné,“ říká koordinátor kaskadérských scén Jean Frenette. „Máme tu rvačky a bodání. Máme tu havárii s 18kolovým Orinco nákladákem, což je docela problém, protože je to kombinace kaskadérství a speciálních i vizuálních efektů. Všechno je velmi přirozené, při zemi a organické.“

Nejsložitější scénou je fatální nehoda, ve které se masivní 18kolový nákladák řítí po silnici a při vyhýbání se jednomu dítěti zabije jiné.

„K tomu bylo zapotřebí spousta práce od lidí v různých týmech,“ říká Frenette. „Měli jsme skvělého kaskadérského řidiče Rona Bella. Tým speciálních efektů vedl Louis Craig z Montrealu, vizuální efekty jsou od Mr. X a našeho druhého vedoucího Paula Jenningsa, který má spoustu zkušeností s vytvářením velkých nehod na plátně. Všechny tyto kreativní mozky se musely dát dohromady, aby to fungovalo, bylo to bezpečné a bylo to součástí příběhu.“

„Kutálení nákladáku jsme dodělali hlavně pomocí speciálních efektů,“ říká Frenette. „Jsou v tom zapojené různé kabely a další nákladáky, které ho vlečou, aby

to vypadalo tak, jak režiséři chtěli. Dřív se všechno tohle dělalo ručně. Dnes na to máme programovatelné navijáky.“

Brutální boje, které jsou součástí filmu, byly vytvořeny za pomoci 100% lidské síly, říká Frenette. „Scény se natočily předem a ukázaly se režisérům, aby si mohli vybrat, co z toho chtějí.“

Kaskadéři úzce spolupracovali s MUFX na spoustě scén, například na té, kde Ellie pobodá Juda. „Adrien letěl do Los Angeles, aby najal Johnovu nohu,“ vzpomíná Frenette. „Vytvořili jsme tři umělé nohy a uvnitř té nohy jsme vytvořili i tkáň s tukem a s tím vším, s cary krve. Bylo to docela šťavnaté a groteskní!“

Co se skrývá uvnitř

Kölsch a Widmyer si cení hlavně podpory, které se jim dostalo od di Bonaventury, Vahradiana, producenta Stevena Schneidera a výkonného producenta Marka Morana. „Pracujeme s opravdu chytrými lidmi, kteří jsou v této branži už dlouhou dobu,“ říká Widmyer. „Už od začátku za naším nápadem stáli. Nejen, že pochopili, že jsme se nesnažili dělat další tradiční hororový film, ale vybrali si přímo nás, protože věděli, že k tomu máme jiný přístup. Chtěli jsme, aby to bylo nějakým způsobem nebezpečné, a co opravdu oceňuji je, že nás nechali tak trochu bez kontroly.“

„Klíčem k hororovým filmům je dostat se k divákovi nejhlubšímu strachu,“ říká Kölsch. Strašidelné potvory a démoničtí vetřelci mají své místo, ale co se skrývá uvnitř, je to nejděsivější. „Je spousta skvělých filmů s nadpřirozenými předpoklady, a já si je umím užít, ale ne nutně z důvodů, kvůli kterým se mě tohle dotklo.“

Vahradian souhlasí, že opravdový horor nejsou jen příšery, které číhají ve tmě, ale také ty, které mohou přinést do srdce rodiny zoufalství. „Hodně hororových filmů je jenom o tom někoho vyděsit, ale tenhle se dostává přímo do víru rodinné tragédie. Dalo to tomu další rozměr.“

Widmyer je nadšený, že může být součástí toho, co sám nazývá renesancí Stephena Kinga. „Díváme se na jeho práci novými očima a uvědomujeme si jiný přístup, který je oprávněný. Jsem moc vděčný, že se tohle stalo, jinak bychom nikdy nedostali příležitost tento film stvořit.“